

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

R. M.

zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou
se sídlem Paprskova 10/1340, Praha 4

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č.j. MV-123043-4/KM-2014

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č.j. MV-123043-4/KM-2014, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2014, č.j. KRPA-314502-5/ČJ-2014-0011KR, kterým podle § 15 odst. 1 s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“) a podle § 4 písm. a), b), § 5 odst. 2 a § 9 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) správní orgán I. stupně odmítl v bodě 5) a v bodě 7) žádost žalobce ze dne 14. 8. 2014 týkající se informací k osobě komisaře npor. Bc. P. H., vedoucího Skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha I, podanou podle informačního zákona.
2. V bodě 5) žádosti žalobce žádal o informaci, jakou vysokou školu npor. Bc. P. H. vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá při úředním styku, a v jakém oboru; v bodě 7) žádosti žádal o informaci, jaký služební příjem byl npor. Bc. P. H. vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

3. Žalobce v podané žalobě namítal nedodržení postupu dle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného neobsahují údaj, kdy byla vypravena.
4. Namítal nesprávné právní posouzení bodu 5) jeho žádosti týkající se studia npor. Bc. P. H. Nesouhlasil s částečným odmítnutím své žádosti dle § 8a informačního zákona. Zdůraznil, že důvodem žádosti byl veřejný zájem, neboť získané informace mohou zvýšit či snížit důvěryhodnost veřejně činné osoby. Vysvětlil, že požadované informace se týkaly toliko profesního života, tj. odbornosti a morálních kvalit osoby veřejně činné, její kvalifikace a předpokladů pro výkon funkce dle zákona o služebním poměru, nikoli jejího soukromí nebo osobních údajů. Poukázal v této souvislosti na judikaturu Ústavního soudu (č.j. IV. ÚS 23/05, I. ÚS 453/03), skutkově obdobné rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 9. 1. 2014, č.j. MSP-744/2013-OT-OSV/7 a za nepřipadný označil odkaz správních orgánů na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 98/2008.
5. Nesprávné právní posouzení namítal rovněž v případě bodu 7) žádosti týkající se platu npor. Bc. P. H. Konstatoval, že plat policisty je vyplácen z veřejných prostředků, a proto je policista příjemce veřejných prostředků dle § 8b odst. 1 informačního zákona. V takovém případě nedochází ke kolizi dvou základních práv, neboť řešení vyplývá přímo z § 8b odst. 1 a 3 informačního zákona. Správní orgány tak ani nedisponují možností správního

uvážení a nemohou přistoupit k testu proporcionality ohledně této informace. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, dle kterého jsou povinné subjekty povinny poskytovat informace o platech a odměnách zaměstnanců a dalších osob placených z veřejných prostředků a jen zcela výjimečně lze takové informace odeprít na základě principu proporcionality.

6. Vysvětlil, že žádost podal z důvodu zjištění profesní a morální kvality osoby, která je podezřelá z protiprávního jednání při vyřizování žalobcovy stížnosti na postup policistů vedené pod sp. zn. KRPA-252899/ČJ-2014-001157.
7. Shrnl, že správní orgány odeprly žalobci právo na informace bez formálního a materiálního důvodu v rozporu s čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobou napadená rozhodnutí považoval za nezákonná a svévolná, přičemž poukázal na princip právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy a § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterých mají soudy i správní orgány rozhodovat skutkově a právně obdobné věci shodně.
8. Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 18. 2. 2015 odmítl veškeré žalobní námitky.
10. Vysvětlil, že žalobci nebyly poskytnuty údaje o vysokoškolském vzdělání npor. Bc. P. H. (dále též „policista“), neboť takový údaj je osobním údajem dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.
11. Dále uvedl, že informace o platu mu nebyla poskytnuta na základě provedeného testu proporcionality. Správní orgány řešily střet práva na ochranu soukromí policisty a práva na informace žalobce. Poukázal na to, že výše služebního příjmu je dána obecně závazným právním předpisem, tedy nařízením vlády č. 454/2012 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2013 (dále jen „nařízení vlády č. 454/2012 Sb.“), zařazení policisty je zřejmé ze zákona o služebním poměru tím, že je rozsah, struktura a distribuce veřejných prostředků stanovena právními předpisy, nepodléhá tak volnému uvážení. Zároveň policista není veřejně známou osobou, u které by byl důvod ke snížení ochrany soukromí. Vzhledem k tomu poskytnutí informace o platu nemůže obstát z hlediska dopadů, které by zpřístupnění mělo, jelikož by bylo zasaženo do osobní sféry policisty zásadním způsobem a na základě poskytnuté informace by bylo možno usuzovat jeho celkové majetkové poměry.
12. Zdůraznil, že žalobce podáním žádosti nesleduje veřejný zájem, nýbrž zájem soukromý. Z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky měl za dostačující odkaz na zařazení policisty do příslušné tarifní třídy v žalobou napadeném rozhodnutí.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. V replice ze dne 3. 3. 2015 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Zopakoval, že žádal informace o profesních předpokladech policisty, a proto mu měla být obecná informace o jeho vzdělání poskytnuta. Poskytnutí informace považoval za legitimní z důvodu, že policista mohl vysokoškolské vzdělání získat za nestandardně krátkou dobu a podmínek. Trval i na tom, že mu měla být poskytnuta informace o platu policisty, a to dle § 8b odst. 1 a 3 informačního zákona, neboť policista dostává za svou činnost plat, a je tak příjemcem veřejných prostředků.

15. V doplnění repliky ze dne 11. 9. 2017 žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu vydanou v obdobných případech (III. ÚS 268/98, I. ÚS 98/04, II. ÚS 566/05, II. ÚS 862/10, I. ÚS 4365/12) a dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012 a rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 7 A 1/2011-64 a č.j. 10 A 20/2014-95. Zároveň zdůraznil, že soud je povinen ve skutkově totožných věcech rozhodovat stejně. Konkrétně poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze, a to rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013 č.j. 7 A 1/2011 – 64-68, v němž soud uvedl, že *profesní kariéra úředních osob správních orgánů či policistů je věcí veřejnou a veřejnost má právo být o ní informována*. Dále v rozsudku ze dne 19. 2. 2016, č.j. 10 A 20/2014 – 95, v němž soud nařídil Ministerstvu spravedlnosti poskytnout žadateli informaci o dosaženém vzdělání jeho úřednice před nástupem na ministerstvo. Rovněž tak odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2016, č.j. 5 A 1/2014 – 93, v němž soud nařídil Ministerstvu vnitra poskytnout žadateli informace o tom, jakou vysokou školu vystudoval; a na jaké škole získal akademické tituly ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV.

III.

Obsah správního spisu

16. V žádosti žalobce ze dne 14. 8. 2014 podané podle informačního zákona požádal o informace týkající se komisaře npor. Bc. P. H. V bodě 5) žádosti požadoval informaci, jakou vysokou školu policista vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá při úředním styku, a v jakém oboru; v bodě 7) požadoval informaci, jaký služební příjem byl policistovi vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona o služebním poměru.
17. Součástí správního spisu je stanovisko ze dne 27. 8. 2014 k žádosti žalobce sepsané npor. Bc. P. H., ve kterém nesouhlasí s poskytnutím žalobcem požadovaných informací.
18. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č.j. KRPA-314502-5/ČJ-2014-0011KR žádost žalobce v bodech 5) a 7) částečně odmítl dle § 15 odst. 1 s odkazem na § 8a informačního zákona a dle § 4 písm. a), b), § 5 odst. 2 a § 9 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. V odůvodnění správní orgán I. stupně nejprve konstatoval, že při posouzení věci vycházel z § 8a informačního zákona. K bodu 5) žádosti uvedl, že informace o vzdělání policisty představují osobní a citlivý údaj dle § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů, na něž se vztahuje ochrana soukromého života. Poskytnutím těchto údajů by tak došlo k prolomení práva na ochranu soukromí policisty. K bodu 7) žádosti správní orgán I. stupně shodně konstatoval, že se jedná o osobní údaje dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Domníval se, že je nezbytné posoudit, zda převažuje veřejný zájem na zveřejnění platu nad právy konkrétního policisty. Poukázal na nemožnost aplikovat v dané věci § 8b informačního zákona, neboť policista není příjemcem veřejných prostředků, těmi jsou v rámci Policie ČR policejní prezidium, útvary s celostátní působností a krajská ředitelství jako organizační složky státu. Konstatoval, že informace o platu bezprostředně nevypovídá o veřejné nebo úřední činnosti či o funkčním nebo pracovním zařazení konkrétního zaměstnance dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, avšak určitý vztah k výkonu funkce má, a proto by ji bylo možné za určitých podmínek poskytnout. Informace se však týká příjmu, tedy soukromého a osobního života konkrétní osoby, jelikož představuje informaci o majetkových poměrech. Dovodil tak, že zde nastává kolize základních práv, a to práva na ochranu soukromí a práva na informace, a přistoupil k provedení testu proporcionality. U kritéria vhodnosti konstatoval, že hodnotil, zda poskytnutí informací je schopné dosáhnout cíle práva na

informace, tedy zda přispěje ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti, a došel k závěru, že z žádosti žalobce nevyplývá, že jsou požadovány ve veřejném zájmu a za účelem zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu. Naopak z kontextu žádosti je zřejmé, že žalobce usiluje o zjištění komplexních informací o konkrétní osobě. U kritéria potřebnosti uvedl, že výše příjmu policistů je dána nařízením č. 454/2012 Sb. a zařazením policistů do tarifní třídy dle zákona o služebním poměru; rozsah, struktura a distribuce veřejných prostředků je tak přesně stanovena právními předpisy a nepodléhá téměř žádnému volnému uvážení. Poskytnutím této jednotlivé informace by zároveň nepřispělo ke kontrole nakládání s veřejnými prostředky, přičemž tento účel žalobce svou žádostí nesleduje. U posledního kritéria porovnání závažnosti základních práv správní orgán I. stupně nejprve konstatoval, že daný policista není osobou veřejně známou, a není u něj tedy dán důvod pro snížení ochrany soukromí, a dále dospěl k závěru, že poskytnutím informací by bylo zasaženo do soukromé sféry daného policisty zásadním způsobem, přičemž pro kontrolu nakládání s veřejnými prostředky jsou dostačující odkazy na právní předpisy, které stanoví veškeré složky služebního příjmu a jejich limity a které jsou veřejně přístupné. Žalobci přitom byly z poskytnutých informací známy služební hodnota a délka trvání služebního poměru policisty, z nichž může výši služebního příjmu policisty dovodit. Závěrem shrnul, že jak informace o vzdělání, tak o platu policisty jsou údaji osobní povahy, na něž se vztahuje právo na ochranu soukromého života. Přičemž poskytnutí těchto údajů v kontextu s již poskytnutými informacemi na základě žádosti (tj. o profesním působení policisty; o jeho působení a zařazení na konkrétních služebních místech od vzniku služebního poměru do současnosti) by došlo k prolomení zásady na ochranu soukromí policisty.

19. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 5. 9. 2014. V něm žalobce uvedl, že žádost nebyla podána samoučelně či bezdůvodně, nýbrž z důvodu jeho zájmu o zjištění profesní a s tím související morální kvality úřední osoby, která je podezřelá z protiprávního jednání, kterého se měla dopustit při vyřizování stížnosti žalobce na postup policistů vedené pod sp. zn. KRPA-252899/ČJ-2014-001157.
20. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 10. 10. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že policista jakožto vedoucí skupiny vnitřní kontroly není osobou dle § 2 zákona o služebním poměru, tedy není v pozici služebního funkcionáře či osoby, jejíž povolání je spojeno s veřejným životem; skupina vnitřní kontroly je toliko interní organizační skupinou podřízenou řediteli Obvodního ředitelství policie; skupina nejedná osobně s občany s výjimkou případů týkající se výkonu služby policistů. Žalovaný souhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, jenž informace o dosaženém vzdělání a platu policisty žalobci neposkytl. Informace o dosaženém vzdělání a dalších kvalifikačních předpokladech policisty měl za osobní a citlivé údaje dle § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů. Rovněž dospěl k názoru, že právo policisty na ochranu soukromého života převažovalo nad právem na informace. Poukázal na to, že žalobci byly poskytnuty informace o profesní kariéře policisty. Měl za to, že údaj o dosaženém vzdělání mezi informacemi o profesní kariéře policisty nepatří. Ohledně požadavku žalobce na informace o platu policisty setrval na nutnosti provést test proporcionality, neboť v daném případě dochází ke kolizi práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Souhlasil se závěry správního orgánu I. stupně, že v daném případě je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky dostatečně zajištěna odkazem na zařazení policisty do příslušné tarifní třídy, jehož podmínky jsou stanoveny zákonem o služebním poměru a nařízením vlády č.

454/2012 Sb. Jako zcela irelevantní odmítl tvrzení žalobce, že informace o názvu policistou vystudované vysoké školy je podstatná, když v případě Západočeské univerzity by bylo zjevné, že by policista byl nekompetentním orgánem. Zároveň konstatoval, že poskytnutí platu policisty by vzhledem k okolnostem případu přineslo zcela marginální výsledek. Závěrem upozornil správní orgán I. stupně na jeho povinnost dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vyznačit na písemnosti údaj o jejím vypravení a doplnění data, kdy bylo rozhodnutí předáno k poštovní přepravě.

IV.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“).
22. Žaloba je důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 8a informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
25. Podle § 8b odst. 1 informačního zákona povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.
26. Podle § 8b odst. 3 informačního zákona základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
27. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
28. Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
29. Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
30. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon

k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".

31. Ohledně prvé žalobní námitky soud dává za pravdu žalobci, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vyznačen údaj, kdy bylo rozhodnutí vypraveno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správní řád. Soud však toto procesní pochybení posoudil jako ryze formální, jenž není samo o sobě způsobilé ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedená procesní vada tak nezpůsobila nesoulad žalobou napadeného rozhodnutí s hmotným právem ani jakkoli nezkrátila žalobce na jeho procesních právech, neboť je zřejmé a mezi účastníky ani nebylo sporu o tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo fakticky vypraveno a žalobci řádně doručeno, žalobce jej tak měl k dispozici a opravný prostředek proti němu podal včas. Soud rovněž upozorňuje, že správní orgán I. stupně byl na tuto skutečnost upozorněn již žalovaným, a to na str. 14 žalobou napadeného rozhodnutí.
32. Podstatou sporu v dané věci byla námitka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení žalobcem požadovaných informací pod body č. 5 a č. 7 žádosti jakožto údajů soukromých a osobních dle § 8a informačního zákona.
33. V souvislosti s žalobcem požadovanými informacemi pod bodem č. 5 žádosti týkající se vysokoškolského vzdělání poukazuje soud nejprve na aktuální judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015 č.j. 8 As 12/2015-46, jehož právní věta zní: *„Informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu "veřejná a úřední činnost" obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Zájem na poskytnutí uvedeného typu informací o zaměstnancích veřejné správy obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob. Pokud by v konkrétním případě žádost měla za cíl poškodit osobu, jíž se informace týká (např. ji šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávist apod.), bylo by možné předmětné informace odepřít na základě principu zákazu zneužití práva.“*. Nejvyšší správní soud k tomu v bodech [30], [33] a [34] odůvodnění rozhodnutí blíže uvedl: *„[30] Zveřejnění informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedomnívá se výsostně intimního nebo osobního prostoru. Nejedná se o citlivý osobní údaj ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Nelze ji považovat ani za informaci, která by dotčenou osobu nějak urážela nebo snižovala její lidskou důstojnost. Sama o sobě tato informace nemá negativní informační obsah. Negativní konotaci by mohla získat např. tehdy, pokud by dosažené vzdělání a odborná praxe zcela zjevně neodpovídaly pozici, kterou zaměstnanec veřejné správy zastává. V takovém případě by ovšem bylo zcela namístě na takovou skutečnost upozornit a podrobit ji veřejné diskusi. ...*

[33] Z výše uvedených důvodů soud nesouhlasil ani s námitkou, že veřejný zájem na poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání a odborné praxi existuje pouze u těch nejvyšších funkcí v rámci veřejné správy. Zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad na základě jejich vystupování v médiích, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí. ...

[34] ... informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu "veřejná a úřední činnost" obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon

zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě) a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a stěžovatelem“.

34. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 6 As 189/2017-32, které se týkalo stejně jako nyní poskytnutí informace o vzdělání policisty a jehož právní věta zní: „Z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím do veřejné sféry náleží také údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy. Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.“. Nejvyšší správní soud k tomu v bodech [26] až [29] odůvodnění rozhodnutí doplnil, že je nezbytné, aby správní orgány posoudily, zdali převáží právo žadatele o informace nad právem na ochranu soukromí zaměstnanců, o nichž jsou informace žádány, a zdali je tedy možné požadované informace poskytnout, příp. v jakém konkrétním rozsahu.
35. S ohledem na uvedenou judikaturu soud konstatuje, že zásadně nelze informace o vzdělání policisty posoudit jako osobní a citlivé údaje dle § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů. Ve své podstatě se totiž jedná o informace, které se nedotýkají intimního či osobního prostoru policisty. Údaj o názvu policistou vystudované vysoké školy nemůže mít sám o sobě negativní obsah, tudíž sám o sobě není schopen jakkoli negativně policistu zasáhnout. Důvod uvedený správními orgány pro odmítnutí poskytnutí informace týkající se vzdělání policisty, tedy že daná informace je osobním a citlivým údajem, nemůže obstát. Naopak informace o názvu policistou vystudované školy jsou podřaditelné pod pojem veřejná a úřední činnost dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Jako takové jsou pak předmětem veřejného zájmu a mohou otevřít veřejnou diskuzi o tom, zda osoby působící ve veřejné správě, mezi které spadají i policisté, jsou pro dané pozice dostatečně kvalifikované. Jak rovněž vyplývá ze shora citované judikatury, právo na informace o vzdělání zaměstnanců veřejné správy není zcela bezbřehé. Nelze tudíž kategoricky a bez dalšího uzavřít, že informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy musí být poskytnuty. Správní orgány jsou povinny vždy vážit, zda právo žadatele na informace převáží nad právem dotčené osoby na ochranu soukromí a zda požadované informace mohou být poskytnuty a případně v jakém rozsahu. Přičemž v nyní projednávané věci správní orgány vedeny výše uvedeným nesprávným právním názorem toliko poukázaly na charakter informace o vzdělání a již nevážily žalobcovo právo na informace s právem na ochranu soukromí policisty. Soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
36. Dále k žalobcem požadovaným informacím pod bodem č. 7 žádosti ohledně poskytnutí informací o platu policisty, soud v první řadě poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, jehož právní závěry jsou následující: „Z článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, stejně jako z článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zaručujících svobodu projevu, plyne i právo na informace ve veřejném zájmu, jež mohou zahrnovat i osobní údaje jednotlivců, týkající se jejich odměn za práci.

Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví.

Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.

Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačho psa“;*
- d) informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“ (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16 a rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 6 As 189/2017-32).

37. V nyní projednávané věci správní orgány přistoupily k aplikaci testu proporcionality, a řešily tak kolizi práva na informace žalobce a práva na ochranu soukromí policisty. Dle názoru soudu však jimi provedený test neobstojí s ohledem na podmínky, které Ústavní soud v citovaném nálezu vytyčil. Dle něj se mají správní orgány *a priori* zabývat tím, co je účelem vyžádání informace, konkrétně zda je jejím cílem přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; zda se informace o platu týká veřejného zájmu; zda žadatel skrze svou žádost o poskytnutí informací plní úkoly nebo posílání veřejnosti. Soud zjistil, že ze správního spisu nelze učinit jednoznačný závěr, k němuž dospěly správní orgány, že zájem žalobce na poskytnutí informací o platu policisty je pouze soukromý. Správní orgány konkrétně vycházely ze skutečnosti, že daný policista dříve nevyhověl stížnosti žalobce na jednání jiných policistů, z čehož dovodily, že zájem žalobce je ryze soukromý. Takový závěr však dle názoru soudu nemůže bez dalšího obstát, neboť by byla zpochybněna kontrolní role osob z řad veřejnosti, které by na základě vlastní, dřívější a zpravidla negativní zkušenosti s konkrétní osobou chtěly ve veřejném zájmu o dané osobě určité informace zjistit a na základě zjištěných informací otevřít veřejnou diskusi. Správní orgány se tudíž dostatečně nevypořádaly s tím, jaký účel žádost žalobce sleduje a konkrétně zdali může přispět k veřejné diskusi; a zda se daná informace může jakkoli dotýkat veřejného zájmu. Soud tak nemohl přezkoumat, zdali byla v dané věci dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy. V tomto ohledu trpí žalobou napadené rozhodnutí nedostatky, a je proto na místě učinit závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. V dalším řízení správní orgány budou povinny v rozsahu bodu č. 7 žádosti žalobce týkající se platu policisty znovu provést test proporcionality, a to takovým způsobem, aby v něm reflektovaly i aktuální závěry Ústavního soudu, které vyslovil ve shora citovaném nálezu, a vypořádaly se s veškerými tvrzeními, které žalobce v průběhu správního řízení i řízení před správním soudem předložil.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Vzhledem k výše uvedeným právním závěrům o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona. Jelikož pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010 – 65). Soud tak postupoval podle § 76 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika ze dne 3. 3. 2015), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč a tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za úkon doplnění repliky ze dne 11. 9. 2017, neboť v ní žalobce toliko upozornil na judikaturu, na kterou již dříve poukazoval v podané žalobě a replice. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 13.200,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu